

Arrest

nr. 64 168 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali afkomstig uit Klinë en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. In 1990 trok u als minderjarige samen met uw ouders naar Duitsland. Uw ouders dienden er een asielaanvraag in. Op 12 april 2007 werd u samen met uw partner, (A.A.), en uw zes in Duitsland geboren kinderen gerepatriëerd vanuit Duitsland naar Kosovo. Vier dagen na uw aankomst in Kosovo werd u benaderd door vier onbekende mannen die u in het Albanees vertelden dat ze lid waren van het UCK (Kosovo Bevrijdingsleger). Zij keken rond en zeiden dat ze zouden terugkomen. Ongeveer anderhalve maand later kwam een groep mannen u opzoeken. U meende één van de mannen te herkennen aan zijn baard. Deze persoon voerde het woord en vroeg van u 2500 euro. Dit

omdat u volgens hem uw plaats in Kosovo moest verdienen aangezien u Ashkali bent en er tijdens de oorlog in 1999 met Servië geen Ashkali meegevochten hadden aan de zijde van de Albanese. U antwoordde dat u geen geld had waarop hij repliceerde dat u over voldoende geld moest beschikken aangezien u uit Duitsland kwam. Zij zeiden u dat ze later nogmaals zouden langskomen. Hierop ging u naar de politie die u vertelde dat u te maken had met bedriegers. De politie noteerde niets. Drie dagen nadien, rond middernacht, kwamen de Albanese zonder waarschuwing bij u binnen en vroegen of u tot betalen bereid was. U antwoordde nooit te zullen betalen waarop één van de mannen uw partner begon te betasten. U kwam tussen en kreeg een klap op het achterhoofd. U verloor het bewustzijn. Toen u terug bij bewustzijn kwam, ging u voor medische verzorging naar het ziekenhuis waar u vroeg de politie te contacteren. De politie kwam in het ziekenhuis ter plaatse en ondervroeg u wat er precies was gebeurd. U vertelde dat u een aantal dagen ervoor al gemeld had wat het probleem was en dat dezelfde mannen dit met u hadden gedaan. De politie beloofde u de zaak te behandelen, maar er gebeurde niets. Op 1 of 30 juli 2007, i.e. een viertal dagen later, kwam dezelfde bebaarde man samen met drie anderen terug. U werd verteld dat wat ze eerder al hadden gezegd nog steeds gold. U zei tegen hen dat u melding had gemaakt van uw problemen met hen bij de politie. De man met baard vertelde u dat er u geen politieagent 24 uur zou bewaken. U werd met de dood bedreigd. U zag toen voor het eerst de ernst van de situatie in. U wilde het geld geven om met rust gelaten te worden, maar kon dit niet doen aangezien u het geld niet had. U ging niet meer bij de politie aangezien uw afpersers u zouden vermoorden indien u terug zou gaan. Na deze ontmoeting stelde uw partner dat tijdens uw bewustzijnsverlies zij door de mannen verkracht werd onder de ogen van de oudste kinderen. Zij ging hiervoor niet naar de politie aangezien ook zij door de Albanese mannen was bedreigd om te voorkomen dat ze bij de politie zou gaan. Later zag u de mannen regelmatig terug in de buurt. U sloot zich op in uw huis. Uw partner wilde weg uit Kosovo, maar u wilde Kosovo toen niet verlaten. In de loop van 2007 nam uw partner de drie oudste kinderen mee naar Montenegro waar ze verbleef bij een tante. Een week later belde ze u op om te melden dat u ze nooit meer terug zou zien. U verbleef regelmatig bij verwanten van uw vader in Klinë. Uiteindelijk besloot u Kosovo te verlaten, aangezien u er werd geslagen, u er geen toekomst had, u er geen rust zou kennen en uw partner vertrokken was met drie van uw kinderen naar Montenegro. U liet uw overige drie kinderen achter bij (R.F.), een verwant van uw vader, u verkocht uw wagen om het benodigde geld bijeen te krijgen en vertrok naar België waar u op 2 juli 2010 asiel aanvraagde. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 9 juni 2010; uw Joegoslavische geboorteakte, uitgereikt op 14 augustus 1990 te Klinë; uw Joegoslavisch attest van burgerlijke staat, uitgereikt op 19 mei 1995 te Klinë; uw Kosovaars attest van staatsburgerschap, uitgereikt op 7 juni 2010 te Klinë; uw Kosovaars attest van woonplaats, uitgereikt op 7 juni 2010 te Klinë; en uw Kosovaars paspoort, uitgereikt op 17 juni 2010 te Pristina.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u na uw repatriëring uit Duitsland in april 2007 problemen kreeg met een groep Albanese die u probeerden financieel af te persen. Zij zochten u meermaals op, sloegen u op een van deze gelegenheden neer, misbruikten uw partner, (A.A.), en bedreigden u en uw partner met de dood (CGVS, p. 7-12).

Vooreerst ondermijnen een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen op ernstige wijze uw geloofwaardigheid. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u vier dagen na uw repatriëring uit Duitsland (d.d. 15 april 2007) bezoek kreeg van vier onbekende Albanese sprekende mannen uit Klinë, dat ze toen van u geld eisten en dat deze vier dagen later een tweede maal langskwamen. Toen u bij de tweede maal opnieuw geen geld gaf, werd u hard aangepakt en met de dood bedreigd (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat de onbekende Albanese ongeveer anderhalve maand na de eerste keer een tweede keer langskwamen en dat u niet wist of het om dezelfde mannen ging. U herkende enkel één van hen. Daarop ging u naar de politie. Pas bij de derde keer werd u fysiek aangepakt en toen werd uw partner ook verkracht (CGVS, p. 8-10). Voorts is het hoogst bevreemdend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken de door u op het Commissariaat-generaal beweerde verkrachting van uw partner door uw Albanese belagers niet vermeldde. Het gaat hier nochtans om een zwaarwichtig incident (CGVS-vragenlijst, vragen 3.1-3.8). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat het toen een kort gehoor was en dat u werd gevraagd bondig te zijn (CGVS, p. 14). Dit is echter geen afdoende verklaring. Naast het feit dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd wordt om nauwkeurig kort de voornaamste feiten – een verkrachting is een zwaarwichtige gebeurtenis – weer te geven (CGVS-vragenlijst, vraag 1), blijkt dat er aan uw verklaringen dat **uw partner met uw oudste kinderen naar aanleiding van uw en haar problemen, i.e. ondermeer de verkrachting, uit angst**

voor verdere problemen in Kosovo naar Montenegro vertrok geen enkel geloof gehecht kan worden (CGVS, p. 5; p. 13). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers meermaals dat **uw partner en uw kinderen nog steeds in Klinë – van waaruit u naar België kwam – verbleven**. U voegde hieraan toe dat u helaas geen geld genoeg had om ze ook naar België over te laten komen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; verklaring DVZ, vragen 14, 16 en 31). Geconfronteerd met deze ernstige tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u eerder niet kon geloven dat ze in Montenegro zat en dat u dit pas nadat u uw vader in België gecontacteerd had geloofde (CGVS, p. 13). Dit is echter geenszins een afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid, omdat u, zoals reeds eerder aangehaald, u op de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals uitdrukkelijk verklaarde dat uw familieleden – inclusief uw partner – in Klinë verbleven en dat u jammergenoeg het geld niet had om uw familieleden – inclusief uw partner – vanuit Klinë naar België over te brengen. Ten slotte verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na het incident waarbij u op uw hoofd werd geslagen op verschillende adressen ging wonen te Klinë om te ontkomen aan uw afpersers. Zij vonden u echter steeds terug en na 3,5 jaar van dreigementen besloot u Kosovo te verlaten (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). In tegenstelling hiermee verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u de laatste keer met deze mannen werd geconfronteerd in juli 2007 en hierna met hen geen problemen meer kende (CGVS, p. 15). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Dat hieraan slechts weinig geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Klinë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Gezien er aan de door u beweerde problemen geen enkel geloof meer kan worden gehecht, kan er aan uw bewering dat u hierom bij de politie tevergeefs klacht indiende (CGVS, p. 9-10) evenmin nog enig geloof gehecht worden, temeer daar nergens uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u klacht indiende. U verklaarde er zelfs expliciet dat u in Kosovo niet naar de politie kon stappen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Hoe dan ook stemt de door u geschetste apathische houding van de politie ten opzichte van problemen van Ashkali (CGVS, p. 9-10) niet overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Ashkali kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Ashkali, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met Ashkali-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de Ashkali-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen, waaronder de Ashkali, over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de Ashkali-gemeenschap geen grote klachten heeft over de justitie, met uitzondering van de lange duur om zaken te verwerken.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan uw asielerlaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Betreffende de door u aangehaalde moeilijke socio-economische situatie in Klinë – Albanezen kregen hun problemen op het gemeentehuis gemakkelijk geregeld, terwijl u het veel moeilijker had (CGVS, p. 16) – kan er nog worden opgemerkt dat, naast het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Kosovo wel degelijk werk als loodgieter had (CGVS, p. 16), uit de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat heel wat Ashkali in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg,...). Deze situatie is

evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot een enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,..., spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is evenwel gericht op de integratie van de Ashkali-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een anti-discriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. In het licht van deze informatie is uw bewering dat etnische Albanen op het gemeentehuis in Klinë bevoordeligd werden, ondermeer voor het krijgen van sociale steun (CGVS, p. 16), dan ook geenszins aannemelijk. De Kosovaarse overheid beperkt zich bovendien niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, tewerkstelling,..., van de Ashkali. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de Ashkali-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, anti-discriminatie, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de Ashkali in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de Ashkali tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR (Office of the United High Commissioner for Refugees) in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Ashkali, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de Ashkali, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ze bevestigen immers hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat zijn identiteit en afkomst niet ter discussie staan gezien de verschillende documenten die hij bijgebracht heeft. Hij is van oordeel dat zijn verklaringen chronologisch zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende gegevens. Hij leverde hiermee oprechte inspanningen om zijn aanvraag te staven en heeft alle relevante elementen aan verweerder voorgelegd.

Wat betreft de verkrachting van zijn echtgenote voert verzoeker aan dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de belangrijkste feiten heeft gegeven. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) zou verzoeker gezegd hebben wat zijn echtgenote hem had gezegd en eraan toegevoegd hebben dat hij niet zeker was. Daarom zou ook zijn verklaring dat hij eerst niet geloofde dat zijn echtgenote in "Macedonië" verbleef geloofwaardig zijn.

Aangaande de vastgestelde verwarringen met data of periodes, voert verzoeker aan dat hij na de slag op zijn hoofd geheugenproblemen heeft en dit herhaaldelijk aan verwerende partij heeft vermeld.

Gezien de ongeloofwaardigheid van verzoeker derhalve niet vaststaat, kon verwerende partij volgens verzoeker niet besluiten geen rekening te houden met zijn pogingen om bescherming te zoeken bij de nationale overheden van zijn land van herkomst.

Hij is van oordeel dat zijn verklaringen aan de bewijsregel, vervat in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet voldoen. Verzoeker verwijst tevens naar de UNHCR "Note on Burden of Proof and Standard of Proof in Refugee Claims" aangaande de bewijslast en stelt dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker de commissaris-generaal een gebrek aan motivering doordat de motivering op dit punt hetzelfde is als deze met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Kosovo. Zijn verklaringen bevatten immers talrijke tegenstrijdigheden die betrekking hebben op essentiële elementen van zijn relaas, met name (i) hoeveel maal hij bedreigd zou zijn door Albanezen, wanneer hij hierbij fysiek zou zijn aangevallen en hoe lang deze problemen aanhielden (ii) de verkrachting van zijn partner, welke hij niet vermeldde bij de DVZ (iii) de verblijfplaats van zijn partner op het ogenblik dat verzoeker zijn land van herkomst verliet.

De vastgestelde incoherenties vinden allen steun in het administratief dossier en ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas op ernstige wijze. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag wel degelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure.

Verzoeker beperkt zich ertoe de bevindingen van de commissaris-generaal tegen te spreken en enkele van zijn eerdere verklaringen te herhalen, hetgeen uiteraard niet volstaat om de voormelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Dat verzoeker 'niet geloofde' dat zijn partner en drie van zijn kinderen in Montenegro verbleven, vormt geenszins een verklaring voor de vaststelling dat verzoeker bij de DVZ, zowel in zijn verklaring als in de vragenlijst, aangaf dat zij nog steeds in Klinë in Kosovo woonden op dat ogenblik (administratief dossier, stuk 19, verklaring nr. 14; stuk 18, p. 2). Voor het CGVS verklaarde verzoeker immers dat zij reeds na de incidenten in juli 2007 naar Montenegro vertrokken waren, terwijl verzoeker zelf nog tot april 2010 in Kosovo zou zijn gebleven en vanuit Klinë zijn land verlaten heeft (administratief dossier, stuk 3, p. 13-14). Ondanks eventuele twijfel over de werkelijke verblijfplaats van zijn partner en kinderen, staat aldus wel vast dat zij al geruime tijd niet meer in Klinë waren.

De door verzoeker aangehaalde geheugenproblemen kunnen niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor de hoger vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen. Verzoeker vermeldde tijdens het gehoor op het CGVS weliswaar dat hij een hoofdwonde opliep tijdens één van de invallen van de Albanezen, doch gaf nooit aan dat deze verwonding een dergelijke invloed heeft op zijn geheugen dat hij niet in staat is op een normale wijze verklaringen af te leggen, minstens omtrent de kernelementen van zijn relaas. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker wel degelijk gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, hetgeen op het einde van het gehoor nog werd benadrukt door zijn raadsman. Het post factum opwerpen van geheugenproblemen, zonder dit op enige wijze te staven, kan dienvolgens niet worden aangenomen.

De motivering dat verzoekers relaas moeilijk te rijmen valt met de informatie in het administratief dossier omtrent de verbeterde veiligheidssituatie voor minderheidsgroepen in Kosovo, wordt in het verzoekschrift ongemoeid gelaten en blijft derhalve staande.

De incoherenties omtrent verzoekers beweerde pogingen om bescherming te zoeken bij de Kosovaarse politie, wordt gelet op de ongeloofwaardigheid van de aangevoerde feiten, als een overtollig motief beschouwd.

Een determinerend element om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen en de daaraan gekoppelde vrees voor vervolging, betreft de vaststelling dat verzoeker voor het CGVS uitdrukkelijk aangaf dat de voorgehouden bedreigingen aan zijn adres een einde kenden in juli 2007 (administratief dossier, stuk 3, p. 15-16). Derhalve kan bezwaarlijk worden aangenomen dat, indien al enig geloof kan worden gehecht aan deze feiten, verzoeker deze personen actueel nog dient te vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op de vraag waarom hij nog tot april 2010 heeft gewacht alvorens Kosovo te verlaten, antwoordde verzoeker dat hij "*de situatie in de gaten heeft gehouden*", waarbij hij verwees naar de algemene situatie in de gemeente en de manier waarop hij als Ashkali werd behandeld door de Kosovaarse overheid (administratief dossier, stuk 3, p. 16-17). Hoewel in de bestreden beslissing inderdaad wordt gesteld dat heel wat Ashkali in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, wordt eveneens benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten of het bestaan van discriminatoire maatregelen op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Uit de zeer uitgebreide en gedetailleerde informatie in het administratief dossier blijkt dat het de Kosovaarse overheid duidelijke inspanningen levert ten voordele van de integratie van de Ashkali-minderheid en dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft verzoekers algemene betoog omtrent de bewijslast, wijst de Raad er ten slotte op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het voordeel van de twijfel kan inderdaad aan een asielzoeker worden verleend, maar *in casu* brengt verzoeker daartoe geen element aan.

Evenmin is aan de in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet vermelde voorwaarden voldaan opdat verzoekers relaas geloofwaardig zou kunnen worden geacht.

Het voorgaande in acht genomen kan in hoofde van verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen.

2.2.2. De omstandigheid dat de motivering inzake de subsidiaire beschermingsstatus gelijklopend is aan deze omtrent de vluchtelingenstatus kan niet aanzien worden als een schending van de motiveringsplicht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Ook wat betreft de vraag om subsidiaire bescherming, rust de bewijslast in beginsel bij verzoeker zelf. Gezien verzoeker geen andere elementen buiten het hoger ongeloofwaardig bevonden asielrelaas aanbrengt en de gegevens in het administratief dossier, onder meer met betrekking tot de algemene situatie in verzoekers land van herkomst, mede in acht genomen, kan in zijn hoofde het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

Het voorgaande in acht genomen zijn er geen elementen voorhanden die wijzen op het bestaan van een vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER